

med det Offer, Kjøbenhavn selv bringer her, er det et meget beskedent Forlangende, og jeg kan ikke forstaa den Politik, som tillader, at alle Kommuner her i Landet ganske rolig nyde godt af Statens Bidrag, medens en hel Kommune ikke maa faa nogen Del i disse Bidrag, og det endda viser sig, at denne enkelte Kommune er den, der bringer de største Ofre for at sætte denne Sag i Gang. Jeg synes derfor, at det er en Uretfærdighed, en Til-sidesættelse, der derved vises over for en enkelt Kommune, som Lovgivningsmagten ikke har Ret til at vise. Hvad dernæst angaar den meget beskedne Bevilling af 4000 Kr. til Børneasyl, saa hører jeg jo ogsaa, at den ærede Ordfører ikke vil gaa med dertil. Ja, det er jo sørgeligt, at det er Tilfældet; det gaar ud over mange Ulykkelige Børn her i Kjøbenhavn og andre Steder. Den ærede Ordfører sagde, at der ikke er sket nogen Anmodning om at faa disse Penge. Jeg vil dertil sige, at man kan meget hyppig se Opraab fra den Forening, der har taget sig af denne Sag, om at de trænge til Penge. Det er jo heller ikke noget nyt, som der her forlanges Penge til. Det er en Forening, der er stiftet, saa vidt jeg ved, i 1890; det var vor afdøde Dronning, som har taget Initiativet til denne Forening, og hun har sat sig et overordentlig smukt Minde ved denne Sag. Men Foreningen arbejder med overordentlig smaa Midler og kan ikke nær magte den store Opgave, den har sat sig, at hjælpe alle de mange ulykkelige Børn, der flakke hjemløse om paa Kjøbenhavns Gader. Derfor har jeg ment, at det vilde være rigtigt, om Staten her traadte til og støttede denne Sag. Men nu er der det mærkelige, at den ærede Ordfører siger, at det kunne vi ikke gøre, fordi Kommunen ikke støtter Sagen, men derimod siger han med Hensyn til Aftenskoleundervisningen — og der er der Støtte fra Kommunen, endda en meget stor Støtte — at den kunne vi heller ikke støtte. Vi se altsaa, at naar det er en Sag, der drejer sig om Kjøbenhavns Interesse, saa kunne vi ikke yde noget Tilskud dertil fra Statens Side, enten saa Kommunen støtter den Sag eller ej. Jeg vil endnu en Gang særlig anbefale denne Bevilling til Børneasyl, fordi det er min Overbevisning, at man derved kan bidrage til at frelse mange ulykkelige Børn fra at komme ind paa et vagabondere og ende som Forbrydere.

Ordføreren (J. C. Christensen): Jeg vil blot over for det ærede Medlem sige, at

han kræver her, at Staten skal yde Tilskud til Børneasyl, som ikke have bedt om Tilskud, og som Kommunerne ikke ville støtte — det er jo ikke alene Kjøbenhavn, det gælder, men det maa vel være Børneasyl i hele Landet, antager jeg. — Angaaende Aftenskoleundervisningen vil jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, at Kjøbenhavn ikke maa føle sig tilsidesat med Hensyn til Tilskud til sin Undervisning, naar vi i Aar paa Finansloven bevilge 40,000 Kr. til teknisk Undervisning, og det maa de øvrige Købstæder heller ikke, naar de faa 120,000 Kr. til denne Undervisning. Fordi vi for nogle Aar siden, da det ærede Medlem ikke var Medlem af Finansudvalget, gik ind paa — og vi have jo selv rejst denne Sag — at støtte Aftenskoleundervisningen paa Landet, derfor er der i Virkeligheden ikke nogen Grund til at føre det over paa Købstæderne, beraabe sig paa det og kræve særligt Tilskud til Købstæderne i den Anledning. Hvad angaar Tilskuddet fra Landkommunernes Side til Aftenskoleundervisningen, maa jeg gøre opmærksom paa, at de foruden de 1100 Kr., det ærede Medlem nævnte, yde Lokaler, Brændsel og Lys, og det er jo ogsaa af nogen Værdi baade for Landet og i Kjøbenhavn, og dernæst skal jeg gøre opmærksom paa, at ifølge Anordningen af 1814 er det Lærernes Pligt ude paa Landet at holde Aftenskoler.

Lohmann: Det kan være meget vanskeligt for Folketingets Medlemmer at komme til et bestemt Standpunkt i Spørgsmaalet om Folkeuniversitetsbevillingen; saa meget mere som der kan fremføres gode Grunde baade for og imod Bevillingen. Jeg vil dog udtale som min personlige Mening, at for mig staar det aldeles klart, at der er ikke Spor af Grund for Folketinget til lige straks at løbe hen og give en Bevilling til en Foreningsvirksomhed, som udgaar fra Universitetet her i Kjøbenhavn, medens man har ladet hele den store Foreningsvirksomhed ude omkring i Landet, som gennem Aaringer har haft saa stor Betydning, ganske rolig gaa sin Gang. Dertil mener jeg slet ikke, at der er nogen Grund, og vi behøve i denne Henseende ikke at forhaste os, hvad vi saa for Resten mene om Spørgsmaalet angaaende Folkeuniversitetet. Jeg vil sige, at hele denne Sags Behandling har for mig kastet et ejendommeligt Lys over denne Finansbehandling, som finder Sted her i Dag, thi der har her vist sig en ganske urimelig Flothed ved Behandlingen af Landets Finanser.